

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

Den 29 Oktober 1899

N:r 5

INNEHÅLL: *Två väntade ministerutnämningar* (med 2 porträtt). *Ett läkarejubileum* (med 4 illustrationer). *Det stora meteorrägnet 1899* (med 1 illustration). *J. F. Liedholm †* (med porträtt). *En bukett rosor* (med 2 illustrationer). *Statsrevisorerna på resa* (med 1 illustration). *Världspostföreningens jubileum* (med 2 fotografier). *En svensk-amerikansk skådespelerska* (med 2 fotografier). *Kristina Nilsson-Miranda* (Det senaste porträttet). *Maurus Jókai och hans unga brud* (med 2 porträtt). *Generaldirektör C. G. Beijers minne* (med 1 illustration). *Goodtemplarordens 20-årsjubileum* (med 3 illustrationer). *Följetong* (Guldtörstens offer, forts.) *En mormors mormor* (med 1 porträtt). *Fyra generationer af ett furstehus* (med 1 fotografi). *De stridande makternas öfverbefälhafvare* (med 2 illustrationer). *En hemsk tjurfäkting* (med 1 illustration). *Veckans porträttgalleri* (med 5 fotografier). *Till våra läsare*.

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG, 1899.

TVÅ VÄNTADE MINISTERUTNÄMNINGAR.

Envoyén C. H. T. A. Lagerheim.

Landshöfding J. I. Crusebjörn.

Två länge bebadade ministerutnämningar äro, af allt att döma, nära förestående. Exc. grefve Douglas har nyligen lämnat utrikesministerportföljen i h. exc. statsministerns händer, från hvilken den nu väntas bli anförtrodd åt svensk-norske ministern i Berlin envoyén *C. H. T. A. Lagerheim*, född 1843.

Som krigsministern frih. Rappes efterträdare nämnes med allt större bestämdhet landshöfdingen i Västerbottens län *J. I. Crusebjörn*. Landshöfding Crusebjörn är äfven född 1843. Han är mångårig generalstabsofficer, f. d. öfverste och chef för Jämtlands fältjägarerkår samt ledamot af Riksdagens andra kammare.

ETT LÄKARE-JUBILEUM.

Den högst populäre läkaren doktor Ernst Otto Theodor Westerlund i Enköping fyllde den 22 dennes 60 år. Med anledning häraf har Enköpings stad öfver sin framstående son låtit prägla en minnesmedalj af guld (18:de storleken), hvilken vid en subskriberad middag på födelsedagen öfverlämnades till honom. Medaljen är ett verkligt litet konstverk, utfördt af professor J. A. Lindberg i Stockholm.

D:r Westerlund fick för öfrigt på sin hedersdag mottaga en ofantlig mängd tacksamma lyckönskningar från när och fjärran.

Vi tillåta oss att ur Ernst Beckmans »En läkare» (Skrifter utg. af Ord och Bild 3.) återgifva de vackra ord hvarmed häftet avslutas:

niskor, skulle frågat honom, hur han bar sig åt för att få alla sina många patienter att lyda. »Ers majestät, jag älskar dem», skulle svaret ha fallet. Om historien icke är sann — och det lär den ej vara — så är den väl funnen. Den kunde varit sann.»

Och denna kärlek föder genkärlek, som ofta tager sig vackra uttryck. En liten tolfårig flicka, för ett svårt lidande vårdad på lasarettet i Enköping, hade kommit så långt på bättringsvägen, att hon en solskensdag i maj fick löfte att bäras ut på verandan. Hennes ögon strålade af fröjd, hon vände sitt bleka lilla ansikte mot sköterskan och utropade: »åh tänk, hvad *doktorn* skall bli glad!»

Doktor Westerlund

Doktor Westerlunds bostad i Enköping

DET STORA METEORRÄGNET 1899.

Det är kanske med misstroende många skola läsa om det stora meteorregn, som väntas nätterna till nästkommande 14 och 15 november. Man har så många föregående novembernätter tittat förgäfvos efter de svärmande Leoniderna, att man knappt längre sätter tro till dessa profetior! Faktum är emellertid, att det lilla vi fått se af novembermeteorerna under föregående år endast varit förelöpare till den stora Leonidsvärm, som nu i november skall rägnas ner öfver oss.

Två stora meteorregn ha förut inträffat under detta århundrade. En idé om hvad vi i nästa månad kunna hoppas att få skåda kan man göra sig, när man hör beskrifningen på de föregående meteorregnen. Ett ögonvittne i Syd-Carolina skildrar på följande sätt Leonidsvärmens 1833:

»Jag väcktes plötsligen af de mest hjertslitande rop som någonsin nått mina öron. Jag hörde skri af fasa och rop om barmhärtighet från nästan alla negrerna på de tre stora plantagen, inalles omkring 6- å 800 stycken. När jag skulle höra efter orsaken, ropade en svag röst vid dörren mitt namn. Jag steg upp, tog mitt vapen och gick mot dörren.

»I detta ögonblick hörde jag samma röst alltjämt ängsligt bedja mig att stiga upp, mumlande orden: 'O, min Gud, hela världen brinner!' Jag öppnade dörren, och det är svårt att säga hvilket som upprörde mig mest — den hemiska synen eller negrernas förskräckta rop.

»Bortåt hundra stycken lågo utsträckta på marken — några mållösa, andra utstötande de gällaste skri, höjande sina hopknäppta händer mot himlen och anropande Gud att skona världen och dem. Synen var sannerligen förfärlig, ty aldrig har regnet fallit tätare än meteorerna haglade ned mot jorden, lika ymnigt i alla väderstreck.»

Precis trettio tre år efteråt — år 1866 — gjorde det sällsamma regnet en ny påhälsning. Många beskrifningar läsas öfver detsamma. Vi återgifva här hvad den framstående engelske astronomen sir Robert Ball säger:

»Aldrig glömmar jag den natten. Jag höll denna oförgätliga afton på att studera himlen genom lord Rosse's stora teleskop. Klockan var omkring tio, när ett rop från min assistent kom mig att blicka upp från teleskopet just lagom, för att få se en vacker meteor genomfara rymden. Den

följdes genast af en annan och därpå kommo åter andra, två och tre i sänder. Under de följande två å tre timmarne blefvo vi vittne till ett skådespel som aldrig går ur mitt minne. Antalet stjärnfäll ökades alltmer och till slut sågos emellanåt en mängd samtidigt. Ibland voro de öfver våra hufvuden, ibland till höger, ibland till venster, men de kommo alla från öster.

»När natten framskred blef konstellationen Leo (Lejonet) synlig ofvan horisonten och då blef regnets egendomliga karaktär klar. Alla meteorerna kommo från Leo. Emellanåt tycktes en meteor komma nästan rakt mot oss och därpå stod den stilla, lik en fixstjärna af utomordentlig glans, för att lika plötsligt försvinna. Det är omöjligt att

uppgifva, huru många tusen meteorer vi sågo. Hvar och en af dem skulle en vanlig natt ha väckt den största beundran för sin klarhet.»

Detta är den stora svärm af Leonider, hvilken vi efter trettio tre års förlopp hoppas återse nu i november. Ehuru det måste medgifvas, att regnet år 1833 enligt alla beskrifningar öfverträffade det som föll 1866, är detta ej något bevis för att fenomenet skulle ha upphört eller krympt ihop till en obetydlighet!

Leonidsvärmarnes periodiska återkomst är en jämförelsevis ny upptäckt. Ett stort meteorregn inträffade år 1799, därpå kom det år 1833 och då synes man för första gången ha förutsagt att det skulle återkomma 1866. När denna profetia slog in, började man söka upp gamla anteckningar och fann en mängd exempel på sådana

»stjärnskurar» Den äldsta historiska uppgiften daterar sig från 902 före Kristus. Det året dog kung Ibrahim Ben Ahmed och arabiska krönikeskrifvare omtala att »den natten såg man ett ofantligt antal stjärnor likt kastspjut rägnas till höger och vänster och det året kallades Stjärnåret.

I en fullt trovärdig portugisisk krönika läses en liflig beskrifning på det meteorregn som föll år 1366:

»I rymden rädde en rörelse bland stjärnorna, till hvilken man aldrig förut sett eller hört maken. Vid midnatt och en stund därefter flyttades alla stjärnorna från öster till vester och sedan de samlats ihop började de röra sig, somliga i en, andra i en annan riktning. Och efteråt föllo de från himlen så tätt och i sådan mängd, att himlen och luften tycktes stå i lågor och till och med jorden syntes vara färdig att fatta eld.»

Meteorerna sedda tidigt på morgonen 14 nov. 1866.

Nu veta vi ju alla, att meteorerna äro något annat än stjärnorna, från hvilka de äro skiljda af många millioner mil i den oändliga rymden, men detta faktum har man ej alltid haft klart för sig. De gamla krönikeskrifvarne låta påskina att det varit stjärnorna själfva, som dansade ned på jorden! En engelsk astronom berättar en anekdot om en gammal farmare, som efter det stora räget 1866 följande natt gick ut för att se efter »om det fanns några stjärnor kvar på himlen.»

* * *

Leoniderna komma alltid till oss i november månad, hvarför de fått namnet »novembermeteorerna» till skilnad från de talrika andra obetydligare meteorströmmar, som äro i farten under alla månader på året. Nätterna till den 13, 14 och 15 november korsar jorden på sin bana rundt solen meteorernas breda väg. Det är under dessa nätter man skall hålla vakt på dem. En hvar kan njuta af detta skådespel utan teleskop eller andra instrument. Hvilken plats som helst med öppen horisont och fri himmel duger till observationspunkt.

Konstellationen Lejonet, från hvilken leoniderna utgå, blir synlig på horisonten strax före midnatt och stiger ned hvarje timme högre på fästet. Tidigt på morgonen tisdagen den 14 november väntas räget kulminera. Är då himlen molnfri, får man se det lysande skådespelet i all dess fulla glans. Vi skulle blifva vittne till ett sådant hvarje år vid denna tid, när jorden passerar leonidernas bana, om icke dessa hölle sig tillsammans i en stor svärm. Det är endast när jorden råkar midt in i denna, som detta praktfulla rägn uppstår.

Man häpnar när man läser med hvilken hastighet leoniderna fara fram. När de passera jorden, göra de omkring 26 engelska mil i sekunden. Vår eget jordklot rullar rundt solen endast med en hastighet af 18 engelska mil i sekunden. När jorden på denna färd kommer rakt emot meteo-

terna, så att de skingras i vår atmosfär, stegas deras fabulösa fart till 44 eng. mil i sekunden. Naturligtvis »dör» endast en liten del af dem i vår atmosfär. De öfriga fortsätta rundt solen och så vidare sin eviga färd.

* * *

Leoniderna ha en ganska romantisk historia. En af de mest förvånande upptäckter som gjorts rörande dem är, att de jämförelsevis äro nykomlingar i solfamiljen och att troligen deras glans skall vara försvunnen inom en ej för aflägsen tid — n. b. enligt astronomisk räkning!

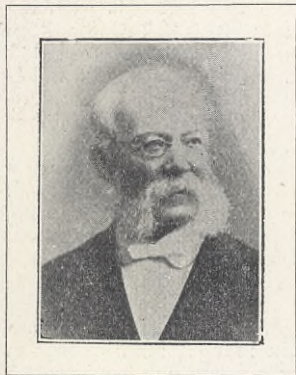
För länge sedan kretsade de fritt i den yttre rymden, tills de, kanske genom någon rörelse af solen råkade komma inom dennes attraktionsfär. Den store franske astronomen Leverrier beräknade att svärmen år 126 före Kristus nalkades solen på en helt annan bana än den, i hvilken de nu röra sig. Om de fått vara ostörda, skulle de ha kretsat rundt solen och därefter försvunnit för att troligen aldrig återkomma.

Hvad hindrade dem då? Jo, det hände att deras väg förde dem mycket nära Uranus, så nära att de nästan snuddade vid dem. Denna stora planets tyngdkraft drog den ur deras bana och sände dem i väg på en ny resa kring solen i en trång krets, där de aldrig kunna frigöra sig från solens herravälde. Solen skall för all tid hålla dem fångna. Kontakten med Uranus hade ock den verkan att svärmen alltjämt ökas i längd. Vetenskapsmännen beräkna att om 1700 år leonidernas svärm skall vara dubbelt så lång som nu. Därför följer att meteorerna under tidernas lopp, i stället för att vara en svärm, skola bilda en ring rundt hela omloppsbanan.

Meteorräget kommer därför ej att upphöra, utan skall inträffa hvarje år i november i stället för nu hvar trettiotredje. Dess proportioner skola då emellertid ha aftagit, så att räget förlorat sin forna praktfullhet, och därmed skall ett af de härligaste himlafenomen för all tid vara borta.

J. F. LIEDHOLM. †

Den 18 oktober afled i Wexiö f. d. öfverläkaren vid Wexiö hospital, medicine hedersdoktorn och kirurgie magistern Johan Fredrik Liedholm i sitt 79:e år. De närmastes sorg öfver den vördade åldringens bortgång delas aftusendenlandet rundt, ty Liedholms lifsgärning hade gjort honom älskad och aktad som få.

J. F. Liedholm.

När Liedholm för 45 år sedan utnämndes till öfverläkare vid Wexiö hospital, var han den förste hospitalsöfverläkare icke blott i Wexiö, utan i hela riket, enär Wexiö hospi-

tal var det första i vårt land. Det var sålunda ett svårt och vidtomfattande värf, som lades i hans hand. Hela hospitalets organisation och anordning hade han att genomföra. Tack vare Liedholms lefvande intresse, pliktrohets och sällsamt praktiska blick har Wexiö hospital från en ringa början vuxit ut icke endast till en af rikets större vårdanstalter för sinnessjuka, utan ock till en af de bäst skötta. Det behöfves ett mer än vanligt mått af kärlek och tålmod för att kunna som sig bör vårda de olyckliga på hospitalen. Dessa egenskaper hade också i hög grad fallit på Liedholms lott. Därom kunna alla de vittna, som trädt i intimare beröring med den bortgångne, och därom vittnade vid Liedholms afskedstagande både hospitalsdirektionen och medicinalstyrelsen, då de betygade honom sin synnerliga aktning och erkännande för hans välsignelsebringande verksamhet.

Liedholm sysselsatte sig dessutom med teologiska studier. Utan allt tvifvel var han våra kyrkomötens mest teologiskt bildade lekman.

EN BUKETT ROSOR.

Från engelskan för HVAR 8 DAG.

Léonie skyndade med lätta steg uppför trapporna till det stora sjukhuset och stannade ett ögonblick för att hämta andan och sätta sin hatt tillräta, innan hon ringde på. Det var ett pikant ansikte med rena drag, sprudlande af hälsa och

— vid en konsert, där hon sjungit —

ungdom, som tittade fram under den blå hatten. Hennes kinder buro samma skära färg som de rosor hon hade i handen. Hon hade fått dem till present samma afton vid en konsert, på hvilken hon sjungit, och den förtjusning som afspeglade sig i hennes ögon när hon mottagit dem bar tydligt vittne om hur hon älskade dem. Men Léonies tankar för andra öfverträffade till och med hennes beundran för det vackra i naturen. Hon behöll aldrig sina blommor mer än en eller annan timme, för att sedan gifva dem till någon som ej var så lycklig att få sådana presenter.

Hon brukade ofta besöka sjukhuset och öfversköterskan hade börjat känna igen det vackra ansiktet. Hon försummade sällan ett tillfälle till en liten stunds samtal med henne. Men idag hade Léonie ondt om tid.

»Jag kan inte stanna», sade hon. »Jag måste skynda mig. Gif de här rosorna till någon — ni vet bäst till hvem. Något barn kanske — fast barnen få då nästan alltid. Jag glömmer de andra jag önskar, att jag hade mera blommor.»

»Vi ha en ny patient, hvilken de skola göra mer lycklig än ett barn. Jag skulle vilja att ni själf ginge upp till honom», sade sköterskan.

»Men jag har inte tid i dag. Gif ni dem åt honom. Det är detsamma.»

»Nej, det är det verkligen inte. Halfva glädjen ligger i att se hur den stackars människan värderar vänligheten. Gå ni, det är gjordt på ett ögonblick. Se så, ni måste! Jag skall sedan säga hvarför. Andra våningen, tredje rummet till höger. Det är ett privat rum.»

Sköterskan skyndade sin väg och Léonie hade intet annat att göra än att gå upp för trappan, hvilket hon gjorde motvilligare sedan hon fått höra, att det var en patient, som hade råd till enskildt rum.

Men alla andra känslor hade vikit för medlidandet, när hon sakta knackade på dörren. Hon tänkte endast på sjukdom och lidande. På ett tyst »stig in!» trädde hon in i rummet och blef något förvånad öfver att se patienten sitta vid fönstret och icke sängliggande, som hon väntat.

Det var en något öfver femtio års man, anspråkslöst klädd, öfver hvars ansikte en djup resignation hvilade. Han steg upp och kom emot

henne. Innan han hunnit säga något, räckte Léonie fram rosorna med orden:

»Jag hoppas, att dessa rosor skola göra er lika lycklig som mig. Ni —.»

Hon blef plötsligt afbruten af den främmande, som grep buketten och med häpnadsväckande fart skyndade fram till fönstret med den. Solen silade in och han höll upp blommorna i dess ljus. Strålarne begöto de fina bladen och tycktes ge dem nytt lif. Mannen vände rosorna på alla håll. Han höll dem öfver hufvudet och hans blick sög sig fast vid dem, som om han velat i fulla drag insupa deras friska skönhet.

Plötsligt började tårarne strömma ned för hans kinder. Han vände sig från fönstret och kastade blommorna sakta, en i sänder, på bädden. Sedan stälde han sig och såg på dem i tyst förtjusning. Léonie kom sig icke för att störa honom, trots hon ej hade en minut att förlora.

Efter ett par ögonblick gick mannen tvärs öfver rummet dit hon stod — i förvåningen hade hon ej ens tänkt på att sätta sig. Oförberedd på hvad som skulle följa blef hon nästan utom sig, när han slog armarne om hennes hals och brast ut i tunga, ohäjdade snyftningar. Den unga känsliga kvinnan kunde ej harnas öfver detta ovanliga beteende, men hon blef orolig för mannens förstånd och önskade sig ur situationen.

»Stackars människa!» tänkte hon och klappade honom lugnande på ryggen. »Det är någon sinnesrubbad patient, som kanske under hela sitt lif varit ensam i sin cell. Jag önskar att sköterskan sagt ett varnande ord.»

Med en ansträngning hämtade sig mannen.

»Tack är för litet för hvad ni gjort», sade han helt förnuftigt. »Gud välsigne er!»

Han knäböjde vid sin säng och Léonie såg att han bad.

Hon smög sig ut ur rummet och skyndade ned till sköterskan. Hennes förskräckta blick mätte ha ingifvit den goda kvinnan en aning, ty hon utropade genast:

»Han skrämde er väl inte. Jag borde kanske ha talat om —»

Léonie räckte fram rosorna — —

»Är han galen?» frågade Léonie. »Hvem är det?»

»Det är Louis Aggalith, botanisten. Han är lika klok som någon af oss, men han har nyss lyckligt gått igenom en ögonoperation. För tjugo år sedan förlorade han synen och först i går återfick han den. Han älskar blommor öfver allting och edra rosor voro de första, han sett på tjugo år.»

STATSREVISORERNA PÅ RESA.

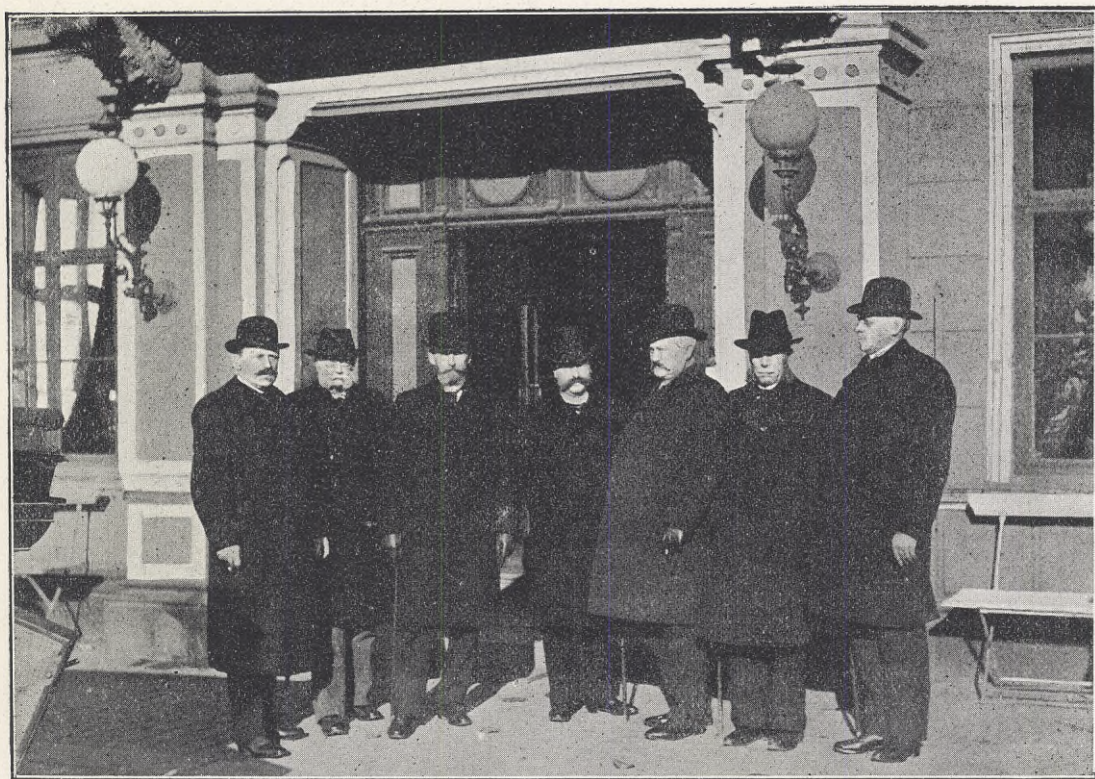

Foto. hoffotograf Marcus, Ystad.

En afdelning af Riksdagens revisorer, hrr frih. J. A. von Knorring, lektor T. A. Säve, kommandören G. U. Ulf, kapten F. E. Pettersson, boktryckare C. A. Andersson, hemmansägaren A. Göransson och landtbrukaren J. A. Sjö, har den 10—19 oktober varit stadd på inspektionsresa i södra Sverige.

De besökte därvid Malmö, Lund, Ystad och Kristianstad. *Hvar 8 Dag* är i tillfälle återgifva en ögonblicksfotografi af dessa statsrevisorer, tagen för vår räkning i Ystad.

VÄRLDSPOSTFÖRENINGENS JUBILEUM.

I denna månad har man så godt som öfver hela världen kunnat fira ett 25-årsminne af betydelsefull art, ett den fredliga samfärdselns jubileum. Den 9 oktober 1874 ingicks nämligen i Bern mellan Europas stater, Nordamerikas förenta stater och Egypten det fördrag, som lade grunden till *världspostföreningen*. Sveriges ombud vid Bernkongressen för 25 år sedan var den om vårt

postväsens utveckling så högt förtjänte generalpostdirektören Wilhelm Roos. Af särskilda orsaker har jubileets officiella firande uppskjutits till den 2 juli 1900, då i Bern hålles en ny konferens, vid hvilken schweiziska regeringen inbjudit samtliga i föreningen deltagande regeringar att låta företråda sig.

Endast ett fåtal land med eget ordnadt postväsen stå ännu utom föreningen: några

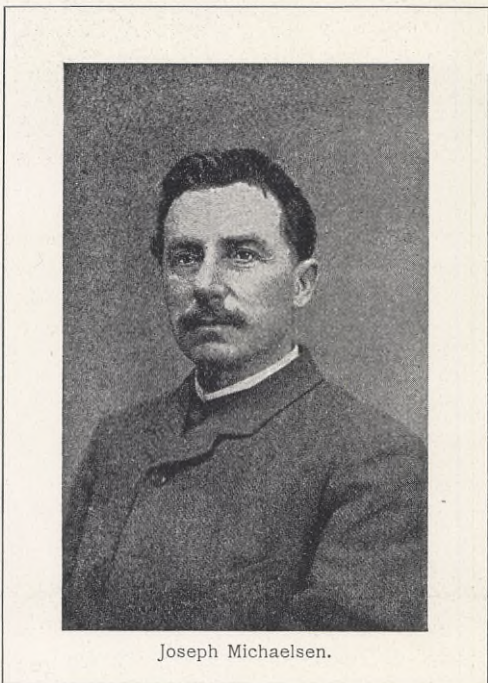
af Englands besittningar i Afrika, vissa australiska öar samt Kina, hvilket sistnämnda land jämte Korea dock vid världspostkongressen i Washington 1897 lät tillkännage sin afsikt att inträda i föreningen.

Den hufvudsakliga förtjänsten om världspostföreningens grundande tillkommer den för två år sedan afidne store omdanaren af Tysklands postväsen, generalpostmästaren d:r *Heinrich von Stephan*.

Såsom en föregångsman till honom, och som den hvilken först framkommit med den stora idén, nämnes postassistenten i Köpenhamn *Joseph Michaelsen*. Michaelsen hade, långt innan v. Stephan tog saken om hand, i förslag till sina öfverordnade liksom i tryckta broschyrer tagit till orda för den reform som sedan genomdrefs. Man har frågat om nu äran verkligen tillkommer denne sistnämnde

Heinrich von Stephan,
Tysk generalpostmästare 27/4 1880—2/4 1897.

Joseph Michaelsen.

det att en stormakts talangfulle minister lade sitt namn och sitt lands betydande ord i vågskålen till förmån för saken. Äran tillkommer ju därför båda, ehuru den hittills egentligen endast tillfallit d:r Stephan.

*

Apropos detta postjubileum kan omtalas att man redan i England, ett halft århundrade efter frimärkets införande, tänker på att delvis göra det öfverflödigt. Det är naturligtvis automatidén som är framme, i det breflådan skall fungera automatiskt. När man lägger ned brevet samtidigt med betalningen, kommer en stämpel i verksamhet hvilken med tillräcklig tydlighet visar att portot är betaldt. Särskildt på sön- och helgdagar kommer detta system naturligtvis att blifva mycket bekvämt för den skrivande publiken. Den vidlyftiga och besvärliga stämplingen på postkontoren kan då också betydligt inskränkas.

eller d:r Stephan. Att en liten dansk ämbetsman utan stöd af sin regering ej kunde sammankalla en världskongress, faller ju af sig själf. För att nå det stora resultatet behöfdes

EN SVENSK-AMERIKANSK SKÅDESPELERSKA.

I början af 90-talet fanns i Chicago ett väl samspelt svenskt teatersällskap, hvilket ett par söndagar i månaden på någon af de främsta teatrarne bjöd den stora svenska publiken på dramatisk själaspis. Man gaf isynnerhet gamla hederliga svenska pjäser, hvilka alltid drogo fulla hus och väckte det lifligaste bifall: »Värmländingarne», »Nerkingarne», »Brölloppet på Ulfåsa» m. fl. Sällskapet bestod af några *professionals* — scenisk ledare var den gamle, evigt unge Albert Alberg, som en gång förde spiran på Djurgårdsteatern i Stockholm — samt för öfrigt af amatörer.

Främst lyste som en stjärna direktörens unga dotter, miss *Helma Nelson*. Hennes dramatiska begåfning, ej mindre än den täcka apparitionen, gjorde henne till publikens — och kritikens — korade gunstling.

Den unga skådespelerskan fann, helt naturligt, snart den svenska tillfällighetsscenen för trång. Hon erhöll 1892 engagement hos den bekante, nu afidne direktören Augustin

Helma Nelson som Molly i »Geishan».

Helma Nelson som lady Mary i »John Ingerfield».

Daly, som hade egna teatrar både i New-York och London. Hos Daly uppträdde miss Nelson med stor framgång i ett flertal roller, däribland t. ex. som madame Philip i »A jealous fool», »Oberon i »Midsommarnattsdrömmen», lady Mary i Jerome K. Jerome's »John Ingerfield», Mimosa och Molly i »Geishan».

För första gången kom miss Nelson sommaren 1895 på ett kort besök till Sverige. Sedan har hon hvarje sommar under kortare tid gästade det gamla hemlandet. För första gången uppträdde den vackra svensk-amerikanska i höst i Stockholm, som Molly i »Geishan» å Vasateatern. Hennes framgång var fullständig. Både från publik och recensenter var bifallet lika varmt som enstämmigt.

Miss Nelson är den första svensk-amerikanska skådespelerska af rang som uppträdt i Sverige. Hon är nu närmast engagerad för ett gästspel å Folkteatern i Göteborg.

KRISTINA NILSSON-MIRANDA.

Grefvinnan Kristina Nilsson Casa de Miranda gästar äfven i år sitt gamla fosterland. Grefvinnan är, som synes af hennes senaste porträtt, alltjämt lika ungdomlig. Värends gille i Wexiö hade nyligen äran af grefvinnans besök, hvarvid grefvinnan med lif och lust deltog i de ungas förströelser. Under aftonens lopp fick ungdomen till och med tråda dansen efter tonerna från en af »Stina i Snugge» egenhändigt trakterad violin.

Till minne af aftonen tog man en fotografi af sällskapet med Kristina Nilsson i midten, men tyvärr lära plåtarna till denna »historiska» bild ha misslyckats.

Foto. Betty Larsson, Wexiö.

Kristina Nilsson-Miranda.

MAURUS JÓKAI OCH HANS UNGA BRUD.

I Budapests litterära kretsar har det väckt stort uppseende att den berömde författaren och journalisten Maurus Jókai trots sina 74 år gift sig med en ung 20-årig skådespelerska, fröken Ara-

sin skönhet och talang firade Rosa Laborfalvi, som dog för några år sedan.

Att vännerna ruska på hufvudet öfver Jókais nya äktenskap tar den evigt unge skalden lätt —

bella Nagy. Bröllopet egde rum den 16 september. Jókai har varit gift förut och har flera barn. Hans första hustru var också skådespelerska, den för

åtminstone nu, då han vistas i Italien för att fira smekmånaden med sin unga brud, som prisas mera för sin skönhet än för sin talang.

GENERALDIREKTÖR C. G. BEIJERS MINNE.

Å Malmö lummiga gamla kyrkogård af-
täcktes häromdagen det enkla men
värdiga minnesmärket öfver en af stadens,
för att icke säga landets
verksamaste söner,
generaldirektören *Carl
Gottreich Beijer*.

Då budskapet om hans
död på det förra årets
sista dag spreds öfver
landet, innehöll dagsprä-
sen långa minnesrunor,
hvari den dödes verk och
person varmt prisades. Vi
erinra här endast i största
korthet om hufvuddragen
i hans lifsgerning.

Han var född 1811,
son till rege-
mentsläka-
ren, sederme-
ra stadsfysi-
kus i Malmö,

Gottfried
Beijer och
hans maka
Agneta Hal-
ling. Efter
grundliga för-
studier blef
han 1841 kap-
ten och någ-
ra år senare
major vid
flottans me-
kaniska kår
samt öfverste
vid väg- och
vattenbygg-
nadskåren.

År 1855 ut-
nämndes han
till öfveringe-
niör vid södra
stambanan
samt utsågs
1862 till chef
i styrelsen

för statens järnvägsbyggnader. Från denna befatt-
ning afgick han 1887. Under åren 1877—78 var han
äfvén chef i styrelsen för allmänna väg- och vatten-
byggnader samt erhöi 1878 generaldirektörs namn.
Bland de större företaget till hvilka B. kraftigt

medverkat förtjäna särskildt att nämnas norra
stambanans fortsättning genom Norrland och sam-
manbindningsbanan genom Stockholm. Hvad sär-
skildt hans födelsestad beträffar, väckte han på sin
tid stort uppseende, ja
nästan förskräckelse med
sina för dåvarande förhål-
landen storartade planer
till hamnens ombyggnad
och utvidgning.

Åren 1871—94 repre-
senterade B. Malmö stad
i riksdagens Första kam-
mare. I de politiska fäjd-
erna tog han föga del.
Däremot hade hans ord
en ovanlig vikt och bety-
denhet, då det gälde frå-
gor som lågo inom områ-
det för hans
verksamhet.

Sina sista
dagar till-
bragte han i
tillbakadrag-
get lugn i
hufvudsta-
den. Han var
gift med Bet-
ty Quensel,
som dock ef-
ter ett två-
årigt äkten-
skap bort-
rycktes af
döden, efter-
lämnande en
son, nuvaran-
de amanuen-
sen vid k.
biblioteket
dr P. G. E.
Beijer.

General-
direktör Bei-
jers grafvård,
hvaraf vi här
meddela en
afbildning, är

huggen i grågul granit af stenhuggerfirman Kull-
grens enka i Uddevalla efter ritning af arkitekten Agi
Lindegren. Framsidan af stenen prydes af en
karaktäristisk och trogen reliefbild af den aflidne,
utförd af den bekante skulptören Sven Andersson.

Foto. Rolikjer, Malmö.

Generaldirektören C. G. Beijers grafvård.

För H. S. D.

GOODTEMPLARORDENS 20-ÅRSJUBILEUM.

Den 5 nästkommande november fira Sveriges goodtemplare 20-årsdagen af ordens införande i Sverige. Som man torde erinra sig, var det i Göteborg den första svenska goodtemplarlogen stiftades, den 5 november 1879. Stiftaren var metodistpredikanten Olof Bergström, som därvid fick kraftig hjälp af litteratören B. Strömberg, Sveriges äldste

goodtemplare. I den första logen »Klippan n:o 1» ingingo vid stiftandet 41 personer.

B. Strömberg.
Sveriges äldste goodtemplare.

Som bekant, har goodtemplarorden sitt ursprung från Nordamerika, där den bildades år 1851 i staden Utica i Newyork. År 1868 stiftades den första logen i England, därifrån orden kom till Sverige. Goodtemplarordens införande i Sverige bragte

nykterhetsverksamheten i nytt skede, den blef planlagd, ordnad och organiserad. Från en ringa början har nu denna rörelse vuxit sig så stor och stark, att den till och med blifvit en politisk faktor af viss betydelse.

Den kraftiga insats goodtemplarorden gjort för det sedliga livets höjande är väl värd erkännande och ingen kan nu förneka att denna rörelse utöfvat en välsignelserik verksamhet,

O. Bergström.
Stiftaren af den första svenska goodt-logen.

Fyrmästaregatan 79, Göteborg, där Sveriges första goodtemplarloge bildades.

GULDTÖRSTENS OFFER.

Af S. H. MERRIMAN.

I hvarje nummer lämnas ett kort sammandrag af följetongens innehåll allt ifrån dess början.

I första kapitlet omtalas professor von Holzens vandring genom några trånga, ruskiga gator i Haag, i afsikt att aflägga ett besök hos en döende. Af denne köper professorn för tusen gulden ett dyrbart recept. När den sjuke dragit sin sista suck, tager professorn pängarne ur hans hand och stoppar dem tillbaka i sin plånbok.

Andra kapitlet börjar med en skildring af ett sammanträffande mellan den från Indien som segrande hjälte återvändande major White och en gammal bekant till honom, Tony Cornish, en modärn man ur societeten. De följas åt till den senares onkel lord Ferriby, för att hälsa på husets unga dotter miss Joan. De finna henne upptagen med arbete för ett välgörenhetsföretag till fromma för manufakturistbiträden. Välgörenheten går ut på att förmå folk att på lördags e. m. låna ut sin velociped till fattiga biträden. Miss Joan omtalar lordens senaste välgörenhetsprojekt. Det är en stor internationell affär, som har till mål att lindra malgamitarbetarnes svåra lott.

I tredje kapitlet har herrskapet Ferribys en »at home», hvarvid lorden framlägger sin plan.

(Forts från n:o 4).

Han tycktes emellertid ej vara så säker, ty han rådfrågade sitt papper, och biskopen bredvid den gula chrysanthemumgruppen sade: »Hör, hör!»

»Gula jag är säker att vi, alla och en hvar, drifvas af en brinnande längtan att lindra den förfärliga nöd, som oss ovetande härjat midt ibland oss.»

»Han har hoppat öfver en half sida», sade Joan till major White, som på något sätt fann sig bredvid henne igen.

»Detta är icke platsen, och vi hafva ej håller för ögonblicket någon tid att gå in i detaljerna vid tillverkningen af malgamit. Må det vara nog att säga, att en dylik — hm — komposition finnes till och att den är nödvändig för papperstillverkningen. Mina damer och herrar, nu har det smärtsamma faktum bragts i dagen af min vän mr Roden —»

Hans nåd gjorde en paus och såg sig omkring med en half bugning, men lyckades ej upptäcka Roden.

»Af, hm, mr Roden, att tillverkningen af malgamit är en den mest lifsfarliga industri. I själfva verket intaga malgamitarbetare — lyckligtvis äro de jämförelsevis få till antalet — angräpnas som de äro af en förtärande sjukdom, midt ibland oss, hm, samma ställning som de spetälske i Bibel.»

Vid denna passus gjorde lorden en artig bugning för biskopen, som om han ville säga: »Det där var för er.»

»Vi, hm, lefva i en tid», fortsatte lord Ferriby — och den praktiska miss Joan intygade med en nickning att han nu var på rätt spår — »i hvilken välgörenhet icke längre är en känslsak, utan snarare en mycket praktisk och stark makt i världen. Vi anhålla ej om er hjälp för ett famlande och obestämdt korståg mot lidandet. Vi anhålla om ert bistånd för utvecklandet af ett bestämdt projekt, som går ut på förbättrandet af våra medmänniskors villkor.»

Lord Ferriby talade icke med denna lätthet, som förvärfvas genom lång praktik, men med tillförsikten hos en person som är van att bli åhörd med tålmod. Han väntade nu tills applåderna dött bort.

»Hvem har satt ihop det där?» frågade major White Joan.

»Mr Roden har skrivit talet och jag lärde pappa det utantill», blef svaret.

I detta ögonblick kom Cornish rusande med sin vanliga brådska. Dessa människor tycktes

verkligen ha ondt om tid. De tillhörde ett släkte, som är i hög grad bekajadt med onödig brådska.

»Sett Roden?» frågade han samtidigt Joan och hennes kavaljer.

»Aldrig i mitt lif», svarade major White. »Är han värd att se?»

Men Cornish var redan sin väg. Lord Ferriby höll på att tala ännu, men tycktes ha förlorat sina åhörarens öra. Några få, som stodo nära estraden, lyssnade uppmärksamt nog. Andra, som hoppades bli anmodade att yttra sig, skyndade sig att applådera kraftigt hvarje gång talaren gjorde en paus för att hämta andan.

Världen är full af människor, hvilka ej vilja gifva sina pänningar men däremot beredvilligt erbjuda hvad de kalla sin tid för en god sak. Lord Ferriby var ytterst frikostig med sin »tid» och tyckte om att tillbringa den med att lyssna till ljudet af sin egen röst. Hvarje social krets har sina talare, hvilka noga följa hvarandras anföranden i afvaktan på det ögonblick, då de själfva kunna med framgång sticka in sitt eget ord. När lord Ferriby blickade omkring på dessa välkända ansikten, såg han ett halft tjog män som yttrade sig vid alla tillfällen med en sublim likgiltighet för det faktum, att de ej kände till någonting om ämnet i fråga. Endast den minsta lilla uppmuntran och hvilken som helst af dem skulle hafva stigit upp på estraden och formligen flödat öfver af vältalighet. Lord Ferriby var tillräcklig slug för att inse denna fara. Han måste fortsätta att tala, tills Roden antråffades. Hade inte den enträgne prelaten redan med en hviskning anförtrött honom att han hyste några allvarliga tankar som han mycket gärna skulle vilja framställa! Lord Ferriby kände till dessa allvarliga tankar och visste att de oundvikligen skulle drifva åhörarne till buffet-rummet, där han i egenskap af lady Ferriby's äkta man misstänkte att fattigdom rådde.

»Ämnar inte mr Cornish tala?» frågade en ung dam ifrigt miss Ferriby. Den unga damen var klädd i glasögon och föraktade krusadt hår — ett för hvarje ung dam farligt exempel att följa.

»Det tror jag inte», svarade Joan. »Han talar aldrig offentligt, som ni vet.»

»Jag undrar hvarför», sade den unga damen skarpt och nästan vresigt.

Joan ryckte på axlarna och skrattade. Hon undrade det själf ibland, men Tony hade aldrig tillfredsställt hennes nyfikenhet. Den unga damen gick sin väg till andra och talade om samma sak. Det fanns en hel mängd personer i rummet, hvilka

vill veta hvarför Tony Cornish inte talade och önskade att han skulle göra det. Sättet att styra världen är att få den att önska någonting och så låta den önska.

»Jag är nog djärf att hoppas», sade lord Ferriby, »att, när vårt projekt blifvit tillräckligt bekant, vi skola vara i stånd att åstadkomma de nödvändiga medlen. Det är i full förhoppning härom, som jag upptecknat namnen på några herrar som varit nog vänliga att åtaga sig att tillhöra direktionen. Jag föreslår därför, att direktionen för Malgamifonden skall bestå af, hm, mig —».

Som öfvad talare gjorde lord Ferriby en paus för applåden, hvilken också vederbörligen följde. Och några äldre herrar, som varit unga när Marma Duke Ferriby var ung, betraktade med mycket intresse taflorna på väggen. Att lord Ferriby skulle blifva direktionsmedlem för det stora välgörenhetsföretaget betydde detsamma som att skicka den välgörenheten i väg med glans. Lorden betraktade med ett välvilligt och nedlåtande leende de mot honom riktade ansiktena och fröjdades i sitt inre öfver detta ärorika jordande af ett vildt och beklagligt förlutet.

»Mr Antony Cornish», läste han vidare och applåderna hördes åter.

»Major White».

Och åhörarna vände sig om och stirrade på denne hjälte, hvilken de funno lugnt och säkert förskansad bakom sin monokel.

»Herr von Holzen».

Ingen tycktes känna herr von Holzen eller fråga vidare efter, om han existerade eller inte.

»Och min, hm, vän — upphofsmanen till detta stora projekt — den man, till hvilken vi alla blicka upp såsom välgöraren för en den mest olyckliga klass af människor — mr Percy Roden.»

Lord Ferriby önskade här en applåd och han fick den, ehuru ingen hört namnet förut.

Han vek ihop sitt papper, därmed förklarande att han för ögonblicket icke hade något mera att säga. Från sin upphöjda ståndpunkt blickade han forskande ut öfver det stora rummet, synbarligen sökande någon. Anthony Cornish hade varit det andra namnet i ordningen och de flesta hoppades, att det var han som nu skulle yttra sig. De antogo att han i alla händelser skulle sätta »lif i spelet» och de omgäfvos hans namn med denna mystiska charm, hvilken i sig själf är en slags ryktbarhet. Folk sade om Tony Cornish att han skulle komma fram i världen, och tack vare denna bräckliga steg hade han gjort en social succès.

Men Cornish fanns inte i rummet och efter att hafva väntat några ögonblick steg lord Ferriby ned från estraden samt sällade sig till en af grupperna i den stora salen. Åhörarna hade redan börjat skingra sig i små kotterier och det var att befara att de flesta nu talade om andra ämnen. Nu för tiden ha vi ej råd att egna tillräcklig tid åt någon sak för att göra denna eller oss själfva något varaktigt godt.

Plötsligt hördes ett sorl vid dörren och Cornish steg in i sällskap med en person med trött uppsyn. Det var en lång, axelbred och smidigt byggd man. Han hade slätstruket svart hår och bar sitt hufvud tillbakakastadt. Hans mörka ögon visade en mycket stor hvita under pupillen, något som gjorde att han såg ömtålig och trött ut.

»Hvem är det?» frågade major White.

»Åh, det», sade Joan med en blick mot dörren, »det är mr Percy Roden.»

FJÄRDE KAPITLET.

En ny lärjunge.

»För att vara lycklig skall man icke ha något att glömma.»

Öfver hotellet »Vieux Doelen» i Haag hvilat en atmosfär af gamla tider, så lugn och fridfull som själfva namnet på detta historiska hus antyder. Trapporna äro belagda med mjuka mattor, de stora rummen äro klädda med väggbonader och för öfrigt dekorerade i en gedigen och något dyster stil, som man ej finner i nyare *caravansérails*. Själfva byggnaden — öfver trehundra år gammal — är uppförd af mörkröd tegel med stenfaser, som bära djupa spår af väder och vind. Fönstren äro mycket stora och skulle förefalla misspydande i hvarje annan stad utom denna. Det gamla hotellet är beläget på Toornofeld och skiljer sig icke på något sätt från de privata husen å ömse sidor. Det är i själfva verket icke så mycket den genomresande turistens korta hviloställe som en uppehållsplats för den stora armé, hvilken alltjämt är stadd på resa genom den gamla världen — *corps diplomatique* — den armé, hvilkens största seger är freden. Den resande som tillbringat ett par nätter på detta hotell må väl förvånas öfver den atmosfär i hvilken han finner sig. Om han är hvad man kallar en praktisk människa, skakar han troligen på hufvudet öfver egarens framtidsutsikter. Där synes verkligen råda en synnerligen stor brist på gäster. Trapporna äro nästan alltid öde. Salongen är tom. Inga tecken till lif, inga kofertar i vestibulen, inga dagdrifvare vid ingången.

Men när timmen är inne för table d'höten, öppnas ljudlösa dörrar och tysta män komma ut från rum, som förut tyckts vara obebodda. Det är mestadels väl friserade herrar med en tankfull och reserverad min, ett visst kosmopolitiskt yttre och den oundvikliga redingoten. De buga sig värdigt för hvarandra och slå sig ned vid olika bord. Nästan alltid ha de med sig böcker eller tidningar, som de läsa under det de högtidligt intaga sin måltid. Det är intressant att betrakta och studera dessa män. Många af dem äro gråhåriga. Ingen är ung. Men de äro nybörjare, endast lärjungar i ett mycket svårt yrke och i en framtid skola de skapa Europas historia. Ty dessa män äro attachéer och sekreterare vid legationerna. De kunna tala nästan hvilket europeiskt språk man önskar — men de äro icke medel-samma.

(Forts.)

EN MORMORS MORMOR.

Fem generationer i lifvet är något mindre vanligt. HVAR 8 DAG är emellertid här i tillfälle återgifva dragen af en vördad åldring, hvars dotterdotters dotterdotter för kort tid sedan föddes. Det är enkefru Karna Ellberg i Malmö. Den lilla nyfödda har därjämte både mor, mormor och mormors mor i lifvet. Mormors mormor, som är bosatt hos sin son pappershandl. Carl Ellberg, är trots sina 89 år rask och kry.

FYRA GENERATIONER AF ETT FURSTEHUS.

Vi återgifva här ett intressant porträtt från det engelska konungahuset. Alla dess fyra generationer äro här framställda: drottning Victoria, prinsen af Wales, hertigen af York och dennes äldste son, den 5-årige prins Edvard Albert.

Generalen Sir Redvers Buller,
Öfverbefälhafvare öfver de engelska trupperna i Transvaal.

General Joubert,
Öfverbefälhafvare öfver Transvaals armé.

EN HEMSK TJURFÄKTNING

egde nyligen rum i den lilla staden Deuil, nära Paris. I våra ögon är detta råa nöje alltid hemskt, men denna gång fick tjurfäktningen en särskildt tragisk utgång. Då »skådespelet» börjat, sprang den första tjuren, ett eldigt, kraftigt, svart djur, fram mot de upphetsade åskådarna. En picador, som red på en ömklig häst, började reta tjuren, som emellertid synbarligen var föga stridslysten och blott sökte komma undan.

Men plötsligt fick djuret syn på barriären, som var i vägen. Med ett språng satte det öfver den och i nästa ögonblick rusade tjuren med hornen till anfall genom publiken. Man kan föreställa sig den panik som uppstod. De skräckslagna åskådarna trängde på hvarandra och störtade ned masstals. Sex svårt sårade personer buros bort med brutna lemmar och flere andra blefvo allvarsamt skadade.

Emellertid hade tjuren slupit ut i det fria och här anställdes nu af toreadorer och gendarmer en vild jagt, som slutade med att en af de senare lyckades gifva djuret ett dödade revolverskott.

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

Under denna rubrik kommer HVAR 8 DAG att bringa fotografier af personer, hvilkas drag af en eller annan anledning äro af aktuell intresse. Vi äro tacksamma för våra ärade läsares medverkan till fyllande af denna afdelning och ersätta med största nöje eventuella kostnader.

Kapten Arvid Wester.

Vi återgifva här bilden af en svensk militär, hvilken trots sin ungdom hunnit vinna ryktbarhet långt utom Sveriges gränser, kapten Arvid Wester.

Kapten Wester har nyligen utnämnts till militärattaché i London, men kommer innan han tillträder denna plats att deltaga i kriget mellan England och Transvaal. Den kärke och begåfvade krigaren, som nu är 38 år gammal, har säkerligen en lysande militär bana framför sig.

Kapten Wester deltog senast, som bekant, i egenskap af svensk militärstipendiat i grekisk-turkiska och spansk-amerikanska krigerna. I båda utmärkte han sig vid flera tillfällen — det var ej långt ifrån, att han på Cuba fallit för en insurgents kula, hvilken genomborrade hans kapp.

E. M. C. Modig. †

Efter ett välsignelsebringande arbete i barnhärtighetens tjänst ingick den 17 dennes enkedru Eva Maria Charlotta Modig, född Bruncrona, i den eviga hvilan. Född i Stockholm och dotter af chefen

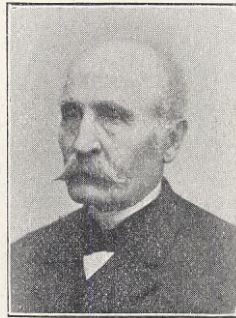
för Svea Lifgarde, öfverste Abraham Bruncrona, blef hon i äktenskap förknad med häradshöfdingen C. O. Modig. Efter mannens död 1872 bosatte hon sig med en dotter i hufvudstaden. Då dottern afled i lungdot, beslöt fru Modig att egna sina återstående dagar åt sjukvård och välgörenhet. Ar 1879 inrättades, på hennes initiativ, det nu i nr 41 B Malmskillnadsgatan befintliga

»Hemmet för sjukliga kvinnor och konvalescenter», åt hvilket hon, ända tills sjukdomen blef henne öfvermäktig, egnade sina krafter.

Äfven på många andra områden har den nu afledna varit verksam. Bland annat har hon under någon tid varit medlem af Sofiahemmets styrelse.

Fru Modig var som enskild person god, välvillig och hjärtevinnande; öfver allt där hon var känd, ej minst bland de ringa och fattiga, har underrettelsen om hennes bortgång väckt stor sorg och saknad.

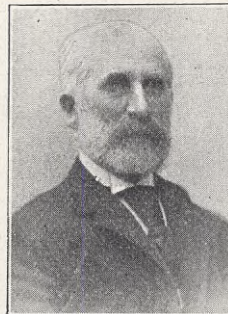
H. W. Qveckfeldt. †

Öfversten, f. d. öfverstelöjtnanten vid Vendes artilleriregemente, Henrik Wilhelm Qveckfeldt afled i Kristianstad den 15 ds. Han var född 1816 och blef 1837 underlöjtnant. Befordrades år 1845 till löjtnant, 1854 till kapten, 1861 till major vid artilleriet. Tre år senare blef han major vid regementet och 1868 öfverstelöjtnant. År 1878 tog han afsked och erhöll några år därefter öfverstes namn heder och värdighet.

En hädangången veteran.

Den 23 September afled f. d. skogsförvaltaren i Högbo, Emil Ludvig Fredrik Ebe-

ling. Han var född år 1826 vid Graasten i Schleswig, där fadern var forstman hos hertigen af Augustenburg. Han studerade till praktisk forstman och gick 1849 som frivillig i kriget som skarp-

skytt vid 1:sta Förstärknings-Jägar-Corpsen samt deltog i slagen vid Fredericia och Isted, hvarefter han belönades med Dannebrogskorset. Han stannade i armén tills trupperna hemsändes i mars 1851.

Efter kriget blef han af en svensk godseigare engagerad som privat forstman. Ebeling var en bland deltagarna i den minnesfäst, som veteranerna från kriget firade i Danmark för någon tid sedan.

Joh. Westergren s:or. †

Den 15 dennes afled i Gefle grosshandlaren J. Westergren s:or i en ålder af 65 år. Med honom bortgick en framstående köpman och en de fattiges vän. Han grundade 1858 sin affär i Gefle, hvilken fått en mycket stor omfattning. Han var mycket välgörande, ömmade för mindre lyckligt lottade och hjälpte alltid villigt där nöden var som störst. Hos många skall han länge lefa i vördadt och älskadt minne.

TILL VÅRA LÄSARE!

Vi erinra våra ärade läsare om den *pristäfvan för amatörfotografier* hvilken är anordnad af HVAR 8 DAG. Närmare bestämmelser läsas i Nr 1. För täflan i första afdelningen (karaktäristiska vyer från land och stad) afsedda fotografier skola före 1 nov. vara insända till HVAR 8 DAGS prisnämnd för fotografier, Lilla Torget 2, Göteborg. Priserna äro resp. 25 kr., 15 kr., 5 kr.

Vi taga oss vidare friheten uppmana våra läsare att insända *intressanta fotografier samt bidrag af litterär eller annan värdefull art*. Allt hvad vi använda honoreras naturligtvis på begäran.

Till slut råda vi läsaren att bevara hvarje häfte af HVAR 8 DAG för *inbindning* vid årgångens slut, då stillfulla permar kunna erhållas till lågt pris.

Red. af HVAR 8 DAG,

Lilla torget 2, Göteborg.